

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 159/2022-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti súdneho exekútora [redacted], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, proti postupu Okresného súdu Michalovce v konaní sp. zn. 8Er/197/2003 a jeho uzneseniam z 24. novembra 2020 a 23. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci

1. Z ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 29. novembra 2021 vyplýva, že Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach ako oprávnený podalo 26. júna 2003 návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie peňažnej pohľadávky 7 000 Sk (232,36 eur) s prísl. Základom pre exekúciu (exekučný titul) sa stalo rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach č. k. ORP-1-208/D1-1-2000 z 18. mája 2000 proti povinnému [redacted]. Okresný súd 17. júla 2003 poveril sťažovateľa vykonaním exekúcie, ktorá bola poznačená nedostatkom postihnuteľného majetku povinného. V súvislosti s prijatím novej právnej úpravy vykonanej zákonom č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ukončení niektorých exekučných konaní“) sťažovateľ 17. februára 2020 vydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie a vyzval na úhradu trov starej exekúcie. S týmto postupom vyjadril oprávnený v námietkach nesúhlas.

2. Okresný súd uznesením z 24. novembra 2020 (ďalej aj „prvé napadnuté uznesenie“) upovedomenie súdneho exekútora o zastavení starej exekúcie zo 17. februára 2020 zrušil

s odôvodnením, že uplynutím času malo vymáhané právo zaniknúť 29. septembra 2003, teda skôr, ako uplynula rozhodná doba podľa zákona o ukončení niektorých exekučných konaní. Na zastavenie exekúcie sa preto mala podľa súdu použiť všeobecná právna úprava. S týmto postupom pre zmenu vyjadril v sťažnosti nesúhlas sťažovateľ.

3. Okresný súd uznesením z 23. septembra 2021 (ďalej aj „druhé napadnuté uznesenie“) sťažnosť sťažovateľa zamietol. Bol rovnako názoru, že prekluzívna lehota uplynula skôr ako rozhodná doba podľa § 3 ods. 1 zákona o zastavení niektorých exekučných konaní, a preto sťažovateľ nebol oprávnený vydať upovedomenie o zastavení starej exekúcie. Podľa súdu mal sťažovateľ v okamihu zistenia skutočnosti, že vymáhaný exekučný titul je prekludovaný podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku.

II. Argumentácia sťažovateľa

4. Podľa názoru sťažovateľa napadnuté uznesenia sa vymykajú z medzí zákona a sú založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Tiež je toho názoru, že napadnuté uznesenia sú v rozpore s cieľom a účelom Exekučného poriadku. Okrem toho uviedol, že prax súdov je opačná ako v prípade napadnutého uznesenia. Sťažovateľ tvrdí, že súdy mu vracajú akékoľvek podnety na zastavenie exekúcie z dôvodu preklúzie vymáhaného práva podané pred účinnosťou zákona o ukončení niektorých exekučných konaní, a to práve pre účely vydania upovedomenia o zastavení starej exekúcie. Tiež tvrdí, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný oprávneným 26. júna 2003 a už 10. septembra 2003 došlo k zániku práva oprávneného na vymáhanie predmetnej pohľadávky. Preto tvrdí, že prekluzívna lehota uplynula vo vzťahu k nároku oprávneného, nie však vo vzťahu k trovám exekúcie sťažovateľa. Konanie okresného súdu preto považuje za svojvoľné.

5. Na základe uvedeného sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Tiež navrhuje zrušiť napadnuté uznesenia, priznať primerané finančné zadost'učinenie 200 eur a náhradu trov konania.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým postupom okresného súdu:

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy: *„Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.“*

7. Ústavný súd na účely uplatneného práva koncentroval prieskum na obdobie od upovedomenia sťažovateľa o zastavení starej exekúcie (17. február 2020), vo vzťahu ku ktorému sú vecne naviazané napadnuté rozhodnutia. Sťažovateľ ako súdny exekútor účastníkom

exekučného konania nie je, s výnimkou rozhodovania o trovách exekútora. Práve preto až po právoplatnosti druhého napadnutého uznesenia z 23. septembra 2021 prišlo na rad rozhodovanie o náhrade trov exekúcie, ktorého účastníkom je i sťažovateľ. Preto, keď ústavná sťažnosť bola podaná 29. novembra 2021, uvedený čas z ústavnoprávneho hľadiska determinuje nedostatočnú intenzitu namietaného zásahu.

8. Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáhoch (II. ÚS 93/03, III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08, I. ÚS 210/2018), prípadne ak argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia uplatneného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015).

9. V tejto súvislosti ústavný súd podotýka, že z jeho judikatúry vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, IV. ÚS 221/05, I. ÚS 375/08). Z uvedeného dôvodu preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnený.

III.2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 1 dodatkového protokolu prvým napadnutým uznesením okresného súdu:

10. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 373/2014).

11. Ako z ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľ proti prvému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažnosť, o ktorej následne rozhodol okresný súd, preto právomoc okresného súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti. Vychádzajúc z uvedeného, bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti prvému napadnutému uzneseniu okresného súdu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 1 dodatkového protokolu druhým napadnutým uznesením okresného súdu:

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy: *„Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“* Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru: *„Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.“*

13. Podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy: *„Každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.“* Podľa čl. 1 dodatkového protokolu: *„Každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.“*

14. Ústavný súd k tejto časti ústavnej sťažnosti uvádza, že nešlo o konečné rozhodnutie a nasledovať by ho malo rozhodnutie okresného súdu, ktorým súd rozhodne o zastavení exekúcie a o trovách exekúcie. Prístup ústavného súdu ku kasačným rozhodnutiam (v preskúmvanej veci zrušenie upovedomenia o zastavení exekúcie) vyplýva z východiska, podľa ktorého aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť spôsobilé porušiť základné právo účastníka (obdobne III. ÚS 729/2021). Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši nejakú otázku s konečnou platnosťou, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok (II. ÚS 344/2019). Zrušenie upovedomenia o zastavení exekúcie s konečnou platnosťou nepredurčilo to, že sťažovateľovi nebude náhrada trov exekúcie priznaná, a s touto otázkou sa okresný súd vysporiada v nasledujúcom uznesení. Preto je ústavná sťažnosť v tejto časti zjavné neopodstatnená a ústavným súdom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

15. Keďže ústavný súd nevyslovil porušenie uplatnených procesných práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), nemohol dospieť ani k úvahe o porušení uplatnených hmotných práv (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2022

Peter Straka
predseda senátu